

Позив за буђење #4 20. август 2024

... слободно проследите ову поруку вашим пријатељима (фајл у прилогу)!

Неочекивани утисци

Извештај о нашем путовању у Русију од 24. јула до 7. августа 2024

Позвани смо да одржимо семинаре о перспективама образовања, пољопривреде и економије на шест различитих локација.

1. Утисци о спољашњим условима
2. Утисци о локалном становништву
3. Отворено је одговарано на питања о рату, Путину и историји
4. Историја
5. Утисци са наших семинара
6. Резиме

1. Утисци о спољашњим условима

Поднели смо захтев за онлајн визу неколико дана пре поласка и добили је у року од три дана.

Летели смо из Београда за Сант Петерсбург. Назад смо летели из Москве за Београд, пошто због санкција нема летова из Швајцарске и Немачке.

Није било потешкоћа при уласку или изласку из земље.

Аеродроми, аутопутеви и метро у Русији су пространи и практични, и све је било приметно чисто.

Просјака или бескућника једва да видите на улицама, а пијаних нисмо видели. Полиција једва да је била присутна чак ни у великим градовима, само у случају саобраћајне несреће.

Стари град Сант Петерсбург (5-6 милиона становника) смо доживели као веома леп и културно жив град са много водених канала.

Далеко је чистији и лепши од Венеције (погледајте само један од бројних јутјуба у граду).

Већина људи живи у чисто функционалним предграђима у стамбеним блоковима висине 15-30 спратова. У планирању града нема видљиве лепоте, само мали паркови у подножју гигантских зграда пружају простор за опуштање и игру. И тамо је било уредно.

Ноћни воз за Москву (цца 700 км) је био добро одржаван, функционалан и уредан, људи љубазни и тихи. Платили смо око 30 € за лежај у купеу за четири особе.

Ипак, већина Руса путује ноћу у великим спаваћим вагонима са 50 кревета.

У Москви (12-13 милиона становника), укупан градски пејзаж није баш леп, али катедрала, Црвени трг, Кремљ и уметнички дизајниране (комунистичко-бољшевичке) станице метроа и јавни тргови су изванредни.

Вожња таксијем у Москви од око 12 км за 30 минута кошта око 13 €. Бензин и дизел коштају око 60 центи по литру.

Плате у ова два града су око 1000 евра месечно, а на селу око 500

евра. Трособан стан у Москви кошта око 600 евра, у Санкт Петербургу око 500 евра, а на селу око пола мање.

За разлику од градова, на селу ствари изгледају сасвим другачије.

На нашој турнеји према североистоку Москве (око 800км) видели смо углавном равно земљиште и велике удаљености.

Села су често удаљена од 30 до 50 километара.

Пејзаж углавном карактеришу некадашње пољопривредне површине које су сада прекривене жбуњем. У њему има дрвећа које није више од 15 метара. Уопште нисмо видели животиње на испаши. Ретко је било великих, старих пољопривредних објеката у којима су се некада налазиле фармске животиње. Огроман потенцијал је неискоришћен. Речено нам је да се данас пољопривредом највише баве на југу Русије јер је тамо повољнија клима.

Велики сеоски путеви су у добром стању и очишћени од дрвећа и жбуња 30 м десно и лево. Мале улице су, с друге стране, често у веома лошем стању.

Села се углавном налазе дуж улица са старим кућама које би датирале још из прекомунистичког доба. Фине резбарије на забатима и прозорима су права уметничка дела.

Нешто већи градови имају и једноличне, двоспратнице од камена које датирају из комунистичке фазе. Приметно је да овде претежно живи старија популација, јер се млади селе у градове. На овим местима једва да се може наћи нешто лепо, уредност и чистоћа су само донекле могући. Народ живи у врло једноставним, лошим условима.

Скоро свака кућа има своју „Бању“ – малу шупу која служи као сауна.

Током путовања нисмо видели авионе, небо је увек било плаво и чисто. Језера на северозападу Русије су такође свежа и чиста.

Посетили смо два веома велика манастира који су допринели христијанизацији Русије, сада су живи и сада добијају државну подршку за рестаураторске радове. Видели смо православне цркве у селима које су коришћене у практичне сврхе током комунистичке ере, као што су супермаркети или места за окупљање заједнице. Неки од

њих се сада обнављају уз подршку владе.

2. Утисци локалног становништва

Приметили смо да су у градовима људи лепо обучени и неговани, добро образовање је уобичајено, а љубазност се подразумева.

Жене су често обучене прилично женствено и мање откривајуће него на Западу, док су мушкарци обучени једноставно и мужевно.

Готово да није било модне одеће.

Нисмо видели екстравагантне одеће попут шарене косе или приказа идеолошких родних ставова.

Људи су по правилу у почетку опрезни и готово стидљиви у контакту, али су веома љубазни и сусретљиви. Када се потпуни странци сретну и питају за правац, разговарају једни с другима као да су се одувек познавали, на познат, природан и непосредан начин.

Кроз семинаре, културне посете и наша путовања разговарали смо са многим људима из различитих друштвених слојева. Где год да смо били, тражили смо много контаката и постављали питања људима о критичним стварима.

Било да је то таксиста, продавац, конобарица, учитељица, лекар – увек нам се сусретљиво и отворено одговарало. Ни на који начин нисмо наишли на застрашени нароа. Очекивало нас је веома велико гостопримство, сви су желели да покрију трошкове хране и пића.

Свуда је владало велико интересовање, готово захвалност, за ближи контакт са нама. Нас као Немце су буквално обожавали (иако су Немци у последњем светском рату убили преко двадесет милиона Руса). Немачка култура (Бахова музика, разумевање Гетеа, питања о Ничеу, Шилеру) живи у многим људима тамо и активно се проучава и негује.

Један руски пријатељ нам је рекао:

„Руси су као млади људи којима су потребни родитељи: Немци!

Многи Руси говоре немачки, посебно они старији од 40 година. Са млађим генерацијама можете комуницирати на енглеском.

Оно што нам је било запањујуће јесте то што, упркос санкцијама, у продавницама можете добити све што вам је потребно.

Мештани су нам рекли да је руска привреда доживела узлет управо због санкција. Руси су постали креативни и сада сами производе оно што им треба.

3. Отворено је одговарано на питања о рату, Путину и историји

Добили смо и отворене одговоре на наша питања о рату са Украјином.

Извана, живот делује сасвим нормално и опуштено. Само строги прегледи пртљага на станицама метроа чине да се осећате мало нервозно.

Након неколико разговора са многим људима, постало је јасно да је питање рата свима на памети.

Шта бисмо могли научити о овоме?

Нигде нисмо приметили никакву мржњу према Украјини.

Напротив:

Многи се моле за обе стране јер виде Украјинце као своју браћу. Они такође немају ништа против западног становништва којим доминирају Американци.

Али су веома свесни да су овај и друге ратове више пута из позадине иницирали Англосаксонци и капиталисти. Јасно им је и да не могу да изгубе као држава јер се држе заједно у случају претње чак и ако је потребно да се жртвују. И издржаће уколико је потребно то да ураде.

Чак нам је и један пацифиста рекао да ако је његова земља заиста у опасности да буде преплављена западним силама, он би је могао бранити, чак и оружјем.

Али заправо они нису ни ратоборни, нити вољни да нападну, а камоли да желе да освоје земљу.

Засмејава их тврдња Запада да желе да освоје територију.
Земља им дефинитивно не треба, напротив, имају је превише!

Зашто би хтели да преузму друге земље кад немају довољно становништва ни да населе своју?

Такође смо чули да су многи људи били шокирани и да су се противили руској инвазији на Украјину у фебруару 2022. Као резултат тога, многи мушкарци су напустили Русију из страха од регрутације.

Након даљег праћења догађаја и њихове историје, већина се сада вратила. Данас они то виде као неопходност да се јасно супротставе западним нападима.

Ипак, војна акција им јако смета и они је одбијају. То је био и један од разлога зашто смо дочекани овако раширених руку. Били су захвални на оствареном контакту и не желе рат.

Западно кршење обећања да неће ширити НАТО на бивше совјетске државе након распада Варшавског пакта веома је утицало на њих.

Питате се, између осталог:

Зашто је Америка покренула демонстрације на тргу Мајдан 2014. у Кијеву и свргнула легално изабрану владу, само да би искористила нову владу коју су поставили за пропаганду против становништва које говори руски, чак и забранивши њихов језик?

Од тада је становништво које говори руски језик у источној Украјини подвргнуто масовном гранатирању, а хиљаде људи је изгубило животе.

Будући да се споразуми из Минска нису поштовали и да је све више људи који говоре руски на истоку Украјине убијала нова власт у

Кијеву, руска влада је у више наврата понављала позив да се поштује Кијевски споразум и да се заустави убијање.

Али то није само настављено, већ и увећано, уз истовремено наоружавање Кијева од стране Запада!

Након што се нису чули ни преговори ни упозорења, руска влада је војном интервенцијом зауставила убиство Руса.

Данас их на Западу називају агресорима.

Многи Руси се питају зашто су увек приказани као лоши момци, како историјски тако и сада.

Питају се шта је требало да ураде?

Зато што читају оно што се једнострано пише о Русији и рату на Западу.

Приступ западним медијима је бесплатан.

Приступ руском извештавању на Западу је тежак. На пример, РТ Русија је забрањена у Немачкој.

Зашто?

На питање колико је руских војника погинуло, могле су се дати само процене (нпр. 200.000), пошто оне нису јавно познате.

Међутим, о смртима се говори отворено у новинама и свака породица добија око 80.000 евра за погинулог рођака.

Понекад смо виђали војне рекламне постере који су нудили добровољцима 30.000 евра да се придруже војсци. Месечна плата је

око 2.000 евра за војника. Речено нам је да војска није имала потешкоћа да добије војнике. Нико није приморан. Видите много младића на улицама, иако су жене изгледа у већини.

Када је реч о питању шта људи осећају према Путину и како га оцењују, добили смо доследно позитивну слику.

Само једном смо срели некога ко је оштро говорио против Путина. Наишли смо на велику количину добре воље, јер је дошло до економског и културног процвата целе земље, криминал и алкохолизам су масовно пали од доласка Путина и људи се осећају знатно слободнијим и сигурнијим.

Веома је прихваћено што он све више сузбија корупцију у земљи.

Речено нам је да Путин балансира између одбране земље споља и чишћења земље изнутра. Он постепено зауставља олигархе у Русији који делују за Запад и/или себичне интересе. Власти, које су често под западним утицајем, све више чисти од страних интереса.

Чули смо да је медицински сектор посебно био под великим утицајем СЗО у којој доминирају фармацеутски производи и да је стога био ограничен у свом обиму доношења одлука за своју земљу.

Пошто становништво на основу свог искуства има мало поверења у власти и зна да од њих не долазе само добре ствари, наредбе се нису поштовале у периоду короне, на пример, или су бар осмишљене слободно.

Такође смо неколико пута питали да ли је Путинов хришћански став искрен или лажан.

У вези са овим питањем, генерално нам је речено да је он у том

погледу веома кредибилан. Један од наших полазника курса је то могао да провери путем контаката блиским Путину који свакако потврђују искреност његових хришћанских напора.

4. Историја

Били смо запањени када смо видели колико људи у Русији познаје европску и руску историју.

Ово је било толико болно за руску душу да јој истовремено није дозвољено да дође у свакодневну свест.

Као да су знали да су их комшије издале и силовале, али од стида и бола нису могле да признају.

Интеракција између словенског и немачког говорног подручја почела је пре око хиљаду година.

Нарочито преко Отона Великог, веома везани за земљу словенски народи су успешно спојени са културно и технички развијенијим народима немачког говорног подручја.

Ово је резултирало здравим, одрживим пољопривредним организмима који су били окупљени у сеоским заједницама око цркве.

На западу су били груписани око католичких цркава, а на истоку око православних цркава, које су одбациле вођство из Рима и тражиле много дубљи однос са Христом.

Током много векова пољопривредници који говоре немачки у Русији подстичу тамо живот технологијом и културом, односно немачким интелектуалним наслеђем.

Заједно са посебном природом руске културе и њеном љубавном везом са земљом и духом, обоје су могли да помогну једни другима да се више развију.

Ова немачко-руска културна веза била је трн у оку амбициозним енглеским владарима са њиховим тежњама за глобалном експанзијом.

У почетку су посебно масони размишљали о томе како би се спречило ово све веће, узајамно културно обогаћивање.

Оно што је значајно јесте да је цар Петар Велики (1673-1725), који се школовао у Холандији и дошао у Русију да би помоћу западног размишљања изградио град Сент Петербург у центар моћи, иако није ни говори руски!

Овај прелепи западноевропски град изграђен је знојем руског народа о трошку целе земље.

Од тада је руководство целе земље де факто било западно.

Тамо су долазиле и одлазиле дипломате из Енглеске, Француске и Холандије и из Сент Петербурга водиле целу земљу као колонију преко (својих) царева.

Они који нису испунили њихова очекивања су елиминисани (нпр. Петар III - 1762, Павле I - 1801, Александар II - 1881, Никола II - 1917).

Дуго времена дипломатски језик у Русији био је француски.

Одатле, а касније и из Москве, руски народ је више пута упућиван у разне ратове који су служили интересима моћи Запада.

Аустроугарско мултиетничко царство је такође било реметилачки фактор за њих, јер су немачко-словенске везе довеле до разноликог економског, техничког и културног развоја који нису могли дуго да прате.

Зато је тамо у потаји вођена манипулативна политика подела и мултиетничка држава је коначно уништена у Првом светском рату.

У том контексту, улазак Русије у Први светски рат је очигледно оркестриран од стране Енглеза, а посебно су словенске и немачке земље изгубиле много милиона људи у овом рату.

„Комунистички експеримент“ је такође дуго времена оркестрирао Запад. Већина Руса зна да је дисидент Лењин био подстицан и подржаван на Западу да развије марксистичке теорије у политички систем, а затим га уведе у Русију.

У запечаћеном железничком вагону доведен је из Швајцарске са гомилом новца преко Немачке у Русију, да би тамо прво срушио цара са социјалистима, а затим уништио и социјалисте.

У овом „комунистичком експерименту“ руски народ је жестоко нападнут и малтретиран са две стране:

Прво када је самостално сељаштво, заједно са својим селима, уништено насилном експропријацијом и пресељењем и приморавањем да оснивају колхозе за контролисану масовну производњу.

Преко 10 милиона фармера је умрло.

У то време сељак се на руском језику звао „Христиањен“. Њиховим изумирањем уништена је и реч. Заменио га је амерички „фермер“.

Руси су тако били одвојени од своје вољене Мајке Земље, са којом су били потпуно повезани.

Тада им је одузета хришћанска православна црква да би се прекинуле њихове духовне везе. Било је забрањено. Људи су наставили да практикују своју веру само тајно, посебно на селу.

Тако им је одузет земаљски и духовни идентитет. Тако су гурнути у чисти материјализам.

Право је чудо да је „руска душа“ успела да преживи ово. Током наше посете били смо задивљени колико је јака душа овог народа после онога што му се радило и ради.

(Напомена аутора: Целом човечанству се тренутно, укључујући и под капитализмом, кинеским комунизмом и арабизмом, отима тло под ногама, Мајку Земљу с једне стране, и интелектуалне способности с друге стране. Да би се ове две области поново ојачале, неопходан је огроман ментални напор који ретко ко више може да издржи, пошто смо сви већ тако дегенерисани. Душа је веза између тела и ума. За глобалну реконструкцију земље и културе сигурно ћемо зависити од огромних способности „руске душе“.)

Такође је болно и несхватљиво да Руси схвате да, иако су одиграли кључну улогу у извођењу победе над Хитлером уз огромне жртве за цео народ, данас бивају изостављени из прославе победе у Немачкој и Нормандији.

После Другог светског рата дошло је до трке у наоружању између Варшавског пакта и НАТО-а, са којом комунистичке земље са својим државно-контролисаним економијама више нису биле у стању да се изборе. Економија је заправо била у рушевинама.

После Горбачова, Јељцин је победио на изборима уз огромну подршку Запада. Он је у суштини своју земљу продао Западу за јаје и сендвич. Руска економија је наставила да пропада.

Тек под Путином руски народ је полако успео да стане на ноге. Желео је да води своју земљу ка економској, културној и политичкој независности како би са независне, јаке позиције сарађивао са Западом и посебно Немачком.

Сетите се само његовог говора у немачком Бундестагу 25. септембра 2001. Известан уздах олакшања прошао је у то време међу немачким и словенским народима. Ово је било одвратно енглеским и америчким капиталистичким вођама и постепено је поткопавано, до те мере да је Путин постепено кроз медије изграђиван у диктатора који је желео да нападне Европу, а тиме и цео свет.

Невладине организације су тада све више осниване у Русији да би изградиле опозицију против Путина. Сорос је био на челу. Путиново гушење ових организација тада је на Западу приказано као диктаторска мера. (Западни лидери користе овај приступ проглашавања у медијима оног државника „диктатором“ тамо где им власт не одговара).

Онда би га требало свргнути како би се „спасили“ обични људи. Понављајући принцип у коме се опозиција прво масовно подржава и гради.

Погледајте само Југославију, Ирак, Либију и Сирију и катастрофалну ситуацију у коју су се нашли након њиховог наводног спасавања.

У Украјини се исто поновило са претходном владом Виктора

Јануковича. Није желео да се једнострано окрене Западу, већ да остане једнако повезан са Русијом. Такође је широм света пре његовог пада проглашен диктатором.

5. Утисци са наших семинара

На шест локација су нас позвале групе које већ раде на успостављању валдорфских образовних, пољопривредних или друштвених пројеката.

Заједничко им је свима било да су тражили нове перспективе, јер су им недостајали одговорни људи, компетентни чланови и финансије.

Они су са захвалношћу прихватили наша практична искуства и решења у свим овим областима. Посебно су били отворени за рад на сеоским организмима, јер то омогућава да се проблеми превазиђу холистички.

Кроз наш заједнички рад и наше практичне примере, могли су да виде зашто пројекти који су превише једнострано замишљени и организовани једва да могу да напредују.

Посебно је било лепо видети да њихови пројекти готово природно теже друштвено корисним циљевима који превазилазе личне интересе.

У фокусу њихове унутрашње мотивације није самодовољност као решење, већ добробит ширег друштва.

Нисмо очекивали тако широк ментални став.

Чини нам се да је идеална комбинација да се овај став споји са организационим снагама Запада.

Пошто нема здравих пољопривредних или сеоских организама и једва да постоји слика о томе како то треба да изгледа, захвални су на свакој помоћи у овом правцу.

Тамо су хитно потребни помагачи за изградњу читавих сеоских организама образовањем, пољопривредом и здравством. Неколико пута су нам замољени да помогнемо, укључујући и проналажење квалификованих радника из Немачке.

Најпре су били затечени идејом да финансирање образовања и пољопривреде мора пасти на што већи број становника како би се ослободили државне и капиталне моћи.

Људи су навикли да држава све финансира.

Али почетно изненађење брзо је уступило место правом олакшању.

Сматрали су да се здрав друштвени поредак може врло брзо успоставити.

За њих је практичан, трослојни друштвени поредак који смо представили био очигледан, чинило се да су у њему нашли друштвену кореспонденцију са својим менталним ставом, док сматрају да су и комунизам и капитализам штетни по њихов друштвени и ментални живот;

Били смо суочени са људима који су једноставно осећали да их друштвени поредак разуме, а не да осећају да морају да постигну нешто ново.

Дакле, оно што им заиста говори у овом погледу је:

1. да привреда мора бити осмишљена братски, асоцијативно,

2. потребна нам је равноправност на правном и политичком нивоу,

3. да се култура, образовање и здравство, црква и новинарство морају ослободити државне и финансијске власти.

Сада су из прве руке искусили два једнострана система:

Прво, комунизам, у којем држава доминира у сва три подручја.

Друго, капитализам, у којем капитал (погрешно схваћена економија) доминира у све три области.

(Напомена: Чак и ако религија доминира у сва три подручја, друштвени поредак није здрав, на пример ислам.)

Тада је било лако схватити из укупног контекста да се опоравак друштвених и економских услова може догодити само ако се зацеле стубови пољопривреде и културе.

Они су као сунђер упијали наша практична искуства која смо им поделили.

На свих шест локација на којима смо одржали семинаре овог садржаја, свакако желе да наставе рад на темама и да укључе много људи.

Изнова и изнова се потврђује да они високо цене и очајнички траже везу са практичном и идеалистичком страном народа немачког говорног подручја.

6. Резиме

После свих ових конкретних искустава, сусрета и искустава, оно што

се у медијима појављује о Русији на Западу је потпуно натегнуто и гротескно.

Чему ова ратна пропаганда са Запада?

Да ли су ратни хушкачи уопште свесни да наношењем штете Русима већ дуже време наносе далекосежну штету не само Европи већ и свету?

Због одвајања Европљана једних од других, посебно одвајања немачких, словенских и руских племена, Руси су отерани у сарадњу са Кинезима. Али они имају потпуно другачију културу.

Супростављене тензије између Запада, посебно Американаца, и Истока, посебно Кинеза, постају све веће. И као резултат тога, Европа је сломљена у средини, гурнута на маргине и, изнад свега, не испуњава свој задатак.

Уједињена Европа са Русијом и балканским земљама могла би да обезбеди детант између полова на Истоку и Западу, док би у исто време вратила своју економију и културу на врхунске висине.

Који интереси или снаге тачно желе да спрече ову могућу европску културу мира?

Требало би да размислимо да ли било која организација или држава на свету има право да делује као светска полиција?

Замислите само када би Путин основао такву организацију и „почистио“ Мексико на граници са САД јер тамо има делова становништва који једноставно говоре енглески уместо шпанског.

На крају би им забранио њихов матерњи језик, енглески.

Како би то САД прихватиле?

Како то да се Руси не плаше Немачке, па чак и негују њихову културу и траже уједињење, иако су били нападани у последња два светска рата и претрпели десетине милиона мртвих, док велики део немачког становништва верује да су Руси агресивни и да хоће да их нападну?

Врло је вероватно да ће један или други читаоц рећи да смо „гласноговорници Путина“ или нешто слично – са непогрешиво погрдним призвуком.

Желимо да питамо: Зашто?

Покушавамо да опишемо шта смо заправо доживели.

Пронаћи пуну истину у овим контекстима је готово немогуће.

Али зар нема смисла сагледати реалност, посматрати, сакупљати утиске, размишљати својом главом уместо да формирате „мишљења“?

Мишљења заснивамо на информацијама које смо добили од медија, без обзира са које стране.

Већина медија није бесплатна јер „некоме припада“.

Засновати своје мишљење на томе значи бити подложен и на крају крајева шириш и заступаш интересе власника.

Не знамо пуну истину. Тражимо је. Мишљења су ништа у поређењу са истином.

Они само доводе до конфронтације и не служе истини.

Воде нас у ригидност, доводе до краја размишљања и одвајају нас једне од других.

Али ако тражимо истину, чак и ако је болна или је не налазимо, остајемо отворени за све и живи изнутра.

Развој се одвија.

Зато смо једноставно описати шта смо доживели.

Нека свако ко жели да то интегрише у своје размишљање и да настави да доживи у себи.

Доживели смо да у Русији потрага за истином има предност над формирањем мишљења, као и код немачких идеалиста, она је и даље драгоценост.

Могао се стећи утисак да оно што неки од њих појединачно преузимају, то што Немци више нису у стању.

Изричито дозвољавамо да се ово мировно писмо дистрибуира непромењено. Такође се може превести на друге језике.

Молимо Вас да пошаљете копију на office@uweburka.eu.

са срдчним поздравом,

Анеке Шаман и
Уве Бурка